

L' hora nostra

per

J. FONTBONA

EL bell, coratjós, entusiàstic article "LLIBER-TAT", aparegut en el darrer nombre del nostre BUTLLETÍ, signat pel ben volgut company doctor Tost i Punyet, i avalat amb una nota del Consell, prou expressiva, m'ompla de joia en sentir, després de més de sis anys, l'esperit de raça ferma reviure, quan havia restat abatut per una malaurada dictadura a la que en cap moment sabérem oposar ni la nostra voluntat, ni la nostra personalitat, per manca d'adhesió, de conviccions, de companyonia i per un excés ben manifest a tothora (mantes vegades pregonat) de covardia colectiva.

Sortosament, avui sota la personal responsabilitat, que jamai defugim, es pot parlar perquè escolti qui vulgui, no el qui convingui i el que convingui, com fins ara succeïa, i, ja en aquest pla, no desoïm pas l' hora present, l' hora nostra, deixant passar el moment històric actual, de grans responsabilitats, sense que cadascú de nosaltres faci un sever examen de consciència, del qual en surti l'arrepentiment de les culpes passades i la juramentació d'una actuació venidora més en consonància amb els drets individuals de l'home, basament indiscutible de la humanitat tal com ha d'ésser i com hem de voler-la els filòsofs de la vida.

El Sindicat de Metges de Catalunya i Ba-

lears no és pas, ni ha d'ésser jamai, una comunitat de senyors Esteves, als quals tan sols lliguin uns llaços d'egoisme i que per tant, només somniïn en el benestar que la collectivitat els hi ha de produir individualment proporcionant-los unes pessetes quan no puguin treballar, una manera més o menys decorosa de deixar a la família en arribar el punt final de la vida, el de fer més avantatjosament l'adquisició del que es necessita per a la pràctica professional, de trobar unes quantitats quan per circumstàncies adverses de la vida ens trobem en un escull, i de tenir una Casa Pairal on passar l'estona, matar el temps i malparlar del company; el nostre Sindicat és i ha d'ésser el nostre cervell i el nostre espiritualisme. Actuant de cervell ha de regir conscientment totes les nostres actuacions, sotmetent al fred raonament tots els nostres actes individuals i collectius, no pas d'una manera tirànica conduïdora a desequilibris, sinó volutivament per acomodació de l'individu.

I en quant al nostre espiritualisme, deixem-lo reïxir, que ell sigui una vegada més i per sempre, símbol d'un romanticisme capaç d'encoratjar el jo fins a portar-lo a la conquesta absoluta de la reivindicació de la comuna personalitat político-social que ens pertoca, per a poder formar en la comunió de la humanitat de l'esdevenidor.